

haveren er forpligtet til at anvende, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 5, og bekendtgørelse nr. 1194 af 7. december 2004.

Domstolsstyrelsen har anført, at det er et stort ønske fra både fogedretterne og brugerne, at vejledningen til skyldneren ikke behøver at være integreret del af selve betalingspåkravet (betalingspåkravsblanketten), idet det vil være ressourcebesparende, hvis vejledningen i stedet gives af fogedretten i forbindelse med forkyndelsen af betalingspåkravet for skyldneren.

Justitsministeriet er enig i, at ressourcemæssige hensyn kan tale for, at vejledningen til skyldneren ikke skal være en del af betalingspåkravsblanketten, som fordringshaveren indleverer til fogedretten. Det er således ressourcekrævende for fogedretten at kontrollere, at vejledningens tekst stemmer overens med den blanket, som er udarbejdet af Domstolsstyrelsen.

Heroverfor står imidlertid hensynet til at sikre, at skyldneren modtager fornøden vejledning. Den forenkede inkassoprocess indebærer, at fordringshaverens krav anses for berettiget, hvis skyldneren *ikke* gør indsigelse, dvs. hvis skyldneren forholder sig passiv. Vejledningen til skyldneren er derfor et centralt element i den samlede betalingspåkravsordning, idet den skal sikre, at skyldneren gør indsigelse, hvis fordringshaverens krav ikke er berettiget.

På denne baggrund foreslås det at ændre reglerne om vejledningen til skyldneren, så vejledningen ikke længere skal medtages i betalingspåkravet af fordringshaveren, men i stedet skal vedhæftes betalingspåkravet af fogedretten, før påkravet forkyndes for skyldneren. Hermed tilgodeses de nævnte ressourcemæssige hensyn samtidig med, at det sikres, at vejledningen til skyldneren om retsvirkningerne af betalingspåkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser, fortsat kan opfylde sit formål.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10, 14 og 15 (forslag til retsplejelovens § 477 b, stk. 3, og § 477 d, stk. 1 og 3), og bemærkningerne hertil.

2.4. Genoptagelse af sagen

Efter gældende ret kan skyldneren inden 4 uger efter, at fogedretten har givet et betalingspåkrav påtegning om, at der ikke er fremkommet indsigelser, ved skriftlig anmodning til fogedretten kræve sagen genoptaget, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 4. Fogedretten kan betinge genoptagelse af, at skyldneren betaler de sagsomkostninger, der er pålagt skyldneren, eller stiller sikkerhed for betalingen.

Domstolsstyrelsen har anført, at fogedretterne håndterer reglerne om genoptagelse forskelligt i prak-

sis, herunder med hensyn til, hvornår genoptagelse bør betinges af sikkerhedsstillelse for sagsomkostninger, om en for sent indleveret indsigelse skal anses som en anmodning om genoptagelse, hvordan et betalingspåkrav med flere skyldnere skal behandles, hvis kun én af skyldneren anmoder om genoptagelse, samt hvordan sagen skal behandles, hvis skyldneren under en udlægsforretning, hvor retten beklædes af en kontorfoged efter retsplejelovens § 19, stk. 3 (som affattet fra den 1. januar 2007), anmoder om genoptagelse af betalingspåkravssagen. Domstolsstyrelsen har dog samtidig anført, at der er bred enighed om, at der ikke skal kræves sikkerhedsstillelse, når en anmodning om genoptagelse modtages inden for 4-ugers fristen, og om, at en for sent indleveret indsigelse ikke automatisk skal anses for en anmodning om genoptagelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse er de nævnte spørgsmål om sikkerhedsstillelse for sagsomkostninger, behandlingen af for sent indleverede indsigelser i forhold til reglerne om genoptagelse og behandlingen af anmodninger om genoptagelse, der fremsættes under en udlægsforretning, bedst egnede til at blive løst gennem fogedretternes og appelinstansernes praksis og gennem den løbende erfaringsudveksling mellem fogedretterne med henblik på at sikre en hensigtsmæssig og ensartet håndtering af sager om betalingspåkrav. Som anført af Domstolsstyrelsen er der endvidere ved at være fastlagt en praksis for så vidt angår spørgsmålet om sikkerhedsstillelse (hvor reglen for så vidt angår betalingspåkrav er udformet på samme måde som retsplejelovens § 367 vedrørende genoptagelse af udeblivelsesdomme) og om behandlingen af en for sent indgivet indsigelse.

På denne baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for en nærmere lovregulering af de nævnte spørgsmål, og lovforslaget indeholder derfor ikke regler herom.

Med hensyn til behandlingen af et betalingspåkrav med flere skyldnere, hvis kun én af skyldnerne anmoder om genoptagelse, henvises til pkt. 2.1 ovenfor.

Domstolsstyrelsen har endvidere anført, at praksis ikke er helt entydig med hensyn til, om der skal ske tilbagebetaling af en del af den betalte retsafgift, når der sker genoptagelse efter, at der er iværksat tvangsfuldbyrdelse. Ved enkelte fogedretter er der praksis for tilbagebetaling af en del af retsafgiften i denne situation, men de fleste fogedretter finder, at der ikke er hjemmel hertil.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at når tvangsfuldbyrdelse er iværksat på grundlag af en anmodning herom, tilbagebetales den betalte retsafgift efter reglerne i retsafgiftsloven som udgangspunkt ik-